

Ἐγκώμιο στήν ἀποκεφάλιση τοῦ μεγάλου Προδρόμου



Ἁγίου Θεοδώρου Στουδίτου

α. -Λαμπρή καί Θεοχαρμόσυνη εἶναι, εὐσεβεῖς χριστιανοί, ἡ πανήγυρη πού μᾶς συγκέντρωσε σήμερα γιά νά γιορτάσουμε πνευματικά. Πολύ σωστά χαρακτηρίζεται λαμπρή, γιατί φεγγοβολάει καί ἀπό αὐτό ἀκόμα τό ὄνομα ἐκείνου πού σήμερα τιμᾶμε, ἐπειδὴ αὐτός καί εἶναι καί ὀνομάζεται λυχνάρι τοῦ φωτός. Δέν εἶναι βέβαια λυχνάρι πού μᾶς περιλούζει μέ ὑλικό φῶς, γιατί τότε δέν θά ἦταν διαρκῆς καί ἀδιάκοπη ἡ λάμψη του καί θά χανόταν κάθε φορά πού θά ἔμπαινε μπροστά του κάποιο ἐμπόδιο. Ἄλλ' εἶναι φῶς πού δείχνει τήν ἀστραφτερή λαμπρότητα τῆς Θείας χάριτος στά κατάβαθα τῆς καρδιάς ἐκείνων πού ἔχουν συγκεντρωθεῖ γιά νά γιορτάσουν τή μνήμη του καί ἀνεβάζει τό νοῦ στό νά στοχάζεται τά παθήματα τοῦ δικαίου ἀνδρα, ὥστε βλέποντας μέ τά μάτια τῆς ψυχῆς τό μακάριο ἐκεῖνο μαρτύριο, νά γεμίσουμε μέ πνευματική εὐφροσύνη.

Σέ καμία περίπτωσι βέβαια, ἡ Θέα τοῦ χυμένου καταγῆς αἵματος κάποιου ἄλλου ἀποκεφαλισμένου ἀνθρώπου, δέν θά 'φερνε εὐχαρίστηση. Οὔτε τό ἄκουσμα μιᾶς τέτοιας εἰδησης θά προκαλοῦσε σεβασμό στή μνήμη τοῦ ἀποθαμένου. Γιατί πῶς θά μποροῦσε ὁ ἄνθρωπος, πού ἀπό φυσικοῦ του ἀγαπάει τή ζωή, νά χαρεῖ μία αἱμορραγία πού ὀδηγεῖ στό θάνατο; Ἀντίθετα, πολύ περισσότερο, τό θέαμα αὐτό θά τόν ὀδηγοῦσε σέ ἀπέχθεια, οἶκτο καί κακολογία τῆς πράξεως, ἐκτός ἂν παραλογοζόταν καί ἀποθηριωνόταν, μή μπορώντας νά ἀντιδράσει λογικά σ' αὐτά πού βλέπει, ὅπως ἀκριβῶς κάνουν τά διάφορα ζῶα πού δέν ἔχουν λογική. Χαίρονται δηλαδή, κακαρίζουν καί χοροπηδᾶνε οἱ πετεινοί ὅταν βλέπουν νά σφάζουν ἕνα ἄλλο κοκόρι, ἀπολαμβάνοντας μόνο τό θέαμα, χωρίς νά σκέπτονται ὅτι τούς περιμένει καί αὐτούς τό ἴδιο πάθημα. Χαίρονται ὅμως τά μάτια μας νά βλέπουν τό αἷμα κάθε ἀγίου, εὐφραίνονται τ' ἀφτιά μας ν' ἀκοῦν τά σωτήρια μηνύματά του καί τά χεῖλη μας τό προσκυνοῦν. Γιατί ἡ ἀφαίρεσή του χαρίζει τέλεια συμμετοχή στήν ἀθάνατη καί ἀληθινή ζωή. Δέν ἐννοῶ βέβαια μόνο τή σταγόνα τοῦ αἵματος, ἀλλά καί ὅτιδήποτε ἀπό τά ἅγια μέλη του -ἢ μιά τρίχα καί καθετί πού φοροῦσε ἢ ἔπιαναν τά χεῖρα του- εἶναι περιζήτητο καί πολύτιμο γιά κεῖνον πού ἔχει ἀποφασίσει νά πιστεύει καί νά λατρεύει σωστά τόν Θεό. Γι' αὐτό ἐκεῖνος πού ἔχει κάτι τέτοιο στό σπίτι του ἢ στήν ἐκκλησία -δηλαδή τό ὀλόκληρο λείψανο ἢ ἕνα μέρος του, ἀκόμα καί τό ἐλάχιστο κομματάκι- τό θεωρεῖ ιδιαίτερη τιμή καί καυχιέται γι' αὐτό, σάν νά 'χει θησαυρό πού ὑποβοηθάει τόν ἁγιασμό του καί ἐξασφαλίζει τή σωτηρία του. Ἔτσι προσέρχεται μέ πολλή εὐλάβεια στή λειψανοθήκη μέ τήν ἱερή σκόνη καί ἐγγίζει μέ δέος τά ἀνέγγιχτα, λόγω τῆς ἱερότητάς τους, ἱερά λείψανα.

β. - Τέτοιο εἶναι γιά μᾶς τό αἷμα τοῦ δικαίου Ἄβελ, ἂν καί γιά τούς γονεῖς του ὑπῆρξε αἰτία τοῦ πιό παραδόξου καί τοῦ πιό πονεμένου θρήνου. Πῶς μποροῦσαν νά μὴν καταπλαγοῦν μέ τό σφάξιμο τοῦ παιδιοῦ τους -ἀφοῦ μέχρι

τότε δέν εἶχαν ἀντικρύσει νεκρό- νά μή θρηνήσουν, νά μήν ξεσπάσουν σέ γοερές κραυγές, βλέποντάς το ἔτσι ξαφνικά ριγμένο καταγῆς, βουτηγμένο στά αἵματα, νεκρό ἀπό τό φονικό μαχαίρι τοῦ ἀδελφοῦ του;

Τέτοιο εἶναι τό ἅγιο αἷμα τοῦ δικαίου προφήτη Ἀμώς, τόν ὁποῖο, ἀφοῦ πρῶτα ξυλοκόπησε ἄγρια ὁ βασιλιάς Ἀμασίας, τόν θανάτωσε μέ ξίφος. Ἐπειδή τόν κτυποῦσαν σάν βόλια οἱ προφητεῖες του, τόν χτύπησε καί αὐτός στό κεφάλι μέ ρόπαλο καί τόν παρέδωσε στό θάνατο.

Τέτοιο εἶναι τό ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτη Μιχαῖα τόν ὁποῖο γκρεμίζοντας σκότωσε ὁ Ἰωράμ, ὁ γιός τοῦ Ἀχαάβ, ἐπειδή κήρυττε μέ παρρησία τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Γιατί τόν ἔλεγε, ὅπως λέει ἡ Ἀγ. Γραφή, γιά τίς ἀσέβειες τῶν προγόνων του.

Τέτοιο ἦταν τό ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτη Ἡσαΐα πού τόν ἔκοψε μέ πριόνι στά δυό ὁ Μανασσῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε παρασύρει στήν εἰδωλολατρεία τόν ἐπιπόλαιο καί εὐμετάβλητο Ἰσραηλιτικό λαό -πού ἀλλαξοπιστοῦσε τόσο εὐκόλα- γιατί δέν ὑπέφερε νά ἀκούει τά ὅσα τοῦ φανέρωνε ὁ προφήτης.

Τέτοιο ἦταν τό ἅγιο αἷμα τοῦ γενναίου Ἐλεάζαρ, τῶν ἐπτά παιδῶν καί τῆς θεοφοβούμενης μητέρας τους, πού ἔχυσε ὁ Ἀντίοχος, μετά ἀπό πολλά βασανιστήρια, γιατί δέν ἀνέχθηκε τή σθεναρή ἀντίσταση πού τοῦ πρόβαλαν οἱ ἀήττητοι γιά χάρη τῆς τηρήσεως τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ καί πού τούς βρῆκε ὁ θάνατος μέ τέλεια καί ἀκέραιη τήν πίστη τους.

Τέτοιο ἦταν τό ἅγιο αἷμα τοῦ προφήτη Ζαχαρία, πού ἔχυσε μπροστά στό θυσιαστήριο τό μαχαίρι τῆς ἀφηνιασμένης ὠμότητος τῶν Ἰουδαίων, ἐπειδή δέν μποροῦσαν νά ὑποφέρουν τό ἄκουσμα τῶν προφητικῶν ἀποκαλύψεων.

Τί χρειάζεται νά πῶ περισσότερα ἀπό τό νά ἀναφέρω γενικά ὅλων τῶν ἀποστόλων, τῶν μαρτύρων καί τῶν προφητῶν τό ἅγιο αἷμα, τό ὁποῖο μέ

πολλούς τρόπους ἔχυσαν διάφοροι αἱματοβαμμένοι δολοφόνοι καί πού τώρα κυκλώνει τή γῆ σάν πλούσιος ποταμός καί σβήνει τήν ἀσέβεια;

γ. - Τέτοιο ἦταν καί τό ἅγιο αἷμα τοῦ Προδρόμου καί Βαπτιστῆ τοῦ Χριστοῦ, γιά τό ὁποῖο μιλάμε σήμερα καί τό ὁποῖο ἔχυσε ἀπό τόν ἱερό του τράχηλο σάν πολύτιμο μύρο πού εὐωδιάζει τήν οἰκουμένη. Τό αἷμα αὐτό δέν τό ἔφτιαξε ἡ ἡδονική πολυφαγία, οὔτε τό κρασί, οὔτε κάποια ἀπό τίς ἄλλες τροφές πού συνήθως παχαίνουν καί εὐχαριστοῦν τούς λαίμαργους.

Ἀλλά τό δημιούργησε ἡ Χάρη τῆς ἐγκράτειας, πού ὁ Ἅγιος τήν ἀσκοῦσε ἀπό τά σπάργανά του μέχρι τό μαρτυρικό του τέλος. Καί ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, ὁ Ἰωάννης, πού οὔτε ἔτρωγε, οὔτε ἔπινε... (Ματθ. 11, 18-19).

Τό αἷμα αὐτό χύθηκε πρὶν ἀπό τό αἷμα τοῦ Δεσποτικοῦ καί ἀθανάτου ποτηρίου. Γιατί ἔπρεπε ὁ Πρόδρομος τοῦ Φωτός, πού μέ τό λαμπρό ἐρχομό του ἀπό στείρα μάνα φώτισε ὅσους βρίσκονταν πάνω στή γῆ, νά γίνει ἀκτινοβόλος κήρυκας καί σ' αὐτούς πού ἦταν κάτω ἀπό αὐτήν, δηλαδή στόν Ἄδη.

Τό αἷμα αὐτό ἔχει παρρησία ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορα Κυρίου, περισσότερο ἀπ' ὅτι εἶχε τό αἷμα τοῦ δικαίου Ἄβελ. Γιατί κάθε ἔργο περιέχει μέσα του μιά μυστική φωνή πού δέν παράγεται ἀπό ἠχητικά ὄργανα, ἀλλά πού γίνεται φανερή ἀπό τή δύναμι πού ἔχει βάλει μέσα σ' αὐτό ὁ ποιητής τοῦ ἔργου.

Τό αἷμα αὐτό εἶναι πιο ἀξιοσέβαστο ἀπό τό αἷμα τῶν Πατριαρχῶν (Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, κ.τ.λ.), πιο πολύτιμο ἀπό τό αἷμα τῶν προφητῶν καί πιο ἁγιασμένο ἀπό τό αἷμα ὁλων τῶν δικαίων. Γιατί εἶναι πιο ὑπέροχο καί ἀπό αὐτό ἀκόμα τό αἷμα τῶν Ἀποστόλων καί πιο ἔνδοξο καί ἀπό τό αἷμα τῶν μαρτύρων. Καί αὐτά τά λόγια δέν εἶναι δικά μου, ἀλλά εἶναι λόγια τοῦ

Μεγάλου Λόγου, του Ίησοῦ Χριστοῦ, πού ἔχει δώσει τή σχετική μαρτυρία γιά τόν Τίμιο Πρόδρομο.

Εἶναι αἷμα πού στολίζει τήν Ἐκκλησία του Χριστοῦ πιά ὁμορφα ἀπό κάθε στολισμό πού θά τῆς γινόταν μέ πολύχρωμα καί σπάνια λουλούδια. Χύθηκε γιά τήν δικαιοσύνη στό τέλος τῆς ἐποχῆς πού ἴσχυε ὁ παλαιός νόμος καί ἔγινε λούλουδο πού παραστέκει στήν εἴσοδο τῆς παρουσίας του Χριστοῦ.

δ. - Ἀλλά ἄς συνεχίσουμε τώρα νά ποῦμε, μέ βάση τά ιερά Εὐαγγέλια, πῶς αὐτό τό αἷμα χύθηκε, ἀπό ποιόν καί γιά ποιά ὑπόθεση. Ὁ Ἡρώδης λοιπόν, λέει τό ιερό Εὐαγγέλιο, ξυνέλαβε τόν Ἰωάννη, τόν ἔδεσε καί τόν φυλάκισε, ἐξαιτίας τῆς Ἡρωδιάδας, τῆς γυναίκας του ἀδερφοῦ του Φιλίππου. Γιατί ὁ Ἰωάννης του ἔλεγε: Δέν ἐπιτρέπεται νά συζεῖς μέ αὐτήν. Ἦθελε τότε λοιπόν νά τόν θανατώσει, ἀλλά φοβήθηκε τό λαό, γιατί ὅλοι θεωροῦσαν τόν Ἰωάννη προφήτη (Ματθ. 14,3-5).

Ἄς ἐξετάσουμε πρῶτα ποιός ἦταν αὐτός ὁ Ἡρώδης, γιατί ἡ συνωνυμία συγχέει τά πράγματα καί δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά ἀναφερόμαστε στό σωστό πρόσωπο. Πρόκειται γιά τόν Ἡρώδη τόν τετράρχη. Γιατί ὁ πατέρας του Ἡρώδης, ὁ φονιάς τῶν νηπίων, εἶχε πρό πολλοῦ πεθάνει.

Γιατί ὁμως τόν ἔλεγε ὁ Ἰωάννης; Γιατί ἔδιωξε τή νόμιμη γυναίκα του, τήν κόρη του βασιλιά Ἀρέτα, καί συζοῦσε παράνομα μέ τή γυναίκα του ἀδερφοῦ του του Φιλίππου. Θά μπορούσε βέβαια νά τήν παντρευτεῖ νόμιμα στήν περίπτωση πού αὐτή δέν εἶχε παιδιά ἀπό τόν ἀδερφό του, ὥστε νά του χαρίσει κληρονόμους, ὅπως ὀρίζει ὁ Μωσαϊκός νόμος. Ἀλλά ἀφοῦ δέν ἦταν ἄτεκνη δέν μπορούσε. Εἶχε μιά κόρη πού ὀνομαζόταν καί αὐτή Ἡρωδιάδα, τό γέννημα τῆς ὀχιάς, τό διαβολικό ὄργανο τῆς ἀπώλειας τῆς ψυχῆς της. Γιά αὐτό λοιπόν δίκαια τόν ἔλεγε ὁ Ἰωάννης. Ὁ ἔλεγχος ὁμως δέν ἦταν

ύβριστικός και δέν γινόταν για νά τραυματίσει τήν ψυχή και τήν αξιοπρέπεια του Ήρώδη, αλλά ήταν υπόμνηση, πού είχε σκοπό τή θεραπεία.

Τί του έλεγε λοιπόν του Ήρώδη; Δέν έπιτρέπεται νά συζητείς μ' αυτήν. Του θυμίζει τή θεία νομοθεσία σάν νά του λέει: "Κύτταξε και μάθε τί σου παραγγέλλει ο Νόμος: "Αν μένουν μαζί δυό αδερφοί και πεθάνει ο ένας από αυτούς, χωρίς νά έχει αποκτήσει παιδιά, δέν έπιτρέπεται ή χήρα νά παντρευτεί ξένο άνθρωπο. Θα τήν παντρευτεί ο αδερφός του πεθαμένου συζύγου της και τό παιδί πού θα γεννηθεί θα πάρει τό όνομα του πεθαμένου και έτσι δέν θα χαθεί μέσα από τό Ισραήλ τό όνομά του(Δευτ. 15,5). Αύτά σου λέει ο νόμος. Έσύ όμως πήρες τή γυναίκα του αδερφοϋ σου πού έχει παιδί. Νά μήν παραβείς λοιπόν τόν όρο πού έβαλε ο νομοθέτης. Ούτε τή βασιλική σου πορφύρα νά μολύνεις μέ ανεπίτρεπτη αίμομιξία. Ούτε πάλι νά φανείς αίτιος παρανομίας έσύ πού πρέπει νά δίνεις στους υπηκόους σου τό παράδειγμα τής πρόθυμης και ευχάριστης υποταγής στους νόμους. Και αν πέσεις σ' αυτό τό λάθος θα τιμωρηθείς, γιατί τιμωροϋνται πολύ πιό αυστηρά όσοι βρίσκονται σέ μεγάλα αξιώματα.

ε'. - Αύτός όμως έπειδή, μόλις πήρε τήν έξουσία, ξέχασε ότι υπάρχει Θεός, όργίστηκε, άναψε από θυμό και δέν δέχθηκε τόν έλεγχο. Δέν μιμήθηκε τό Δαυίδ, ο Όποϊος τότε πού έλέγχθηκε από τόν προφήτη Νάθαν για τό άμάρτημα τής μοιχείας, είπε εκείνο τό χαρακτηριστικό: «Έχω άμαρτήσσει ένώπιον του Κυρίου» (Β' Βασ. 12-13). Και ο Κύριος για τήν ταπείνωσή του του συγχώρεσε τό άμάρτημα. Αντίθετα, ο Ήρώδης άφοϋ συνέλαβε τόν Ιωάννη τόν έδωσε και τόν έριξε στη φυλακή (Ματθ. 14,3). Συνέλαβε εκείνον πού ζοϋσε τήν υψιστη έλευθερία μέ τήν άγια ζωή του, αυτός πού ήταν αιχμαλωτισμένος στό πάθος τής ασέλγειας. Έβαλε δεσμά σ' εκείνον πού ήταν άπελευθερωμένος από όλα, ζώντας έξω από κάθε έμπαθή σχέση, αυτός πού ήταν δεμένος μέ τά μαγικά δεσμά τής άκολασίας. Έβαλε στη φυλακή τόν φύλακα και κήρυκα τής

Ἐκκλησίας, αὐτός πού στήν πράξη ἦταν βουτηγμένος στήν ἀκαθαρσία. Ἐξαιτίας τῆς Ἡρωδιάδας τῆς γυναίκας τοῦ ἀδερφοῦ του τοῦ Φιλίππου (Ματθ. 14,9). Γιά τήν Ἡρωδιάδα, πού ἦταν ὅμοια στό ἦθος μέ τή Δαλιδά, πραγματικό ὄργανο τοῦ διαβόλου. Γιατί αὐτή παρότρυνε αὐτόν πού μοιραζόταν μαζί του τό κρεβάτι -καλύτερα θά λέγαμε τόν παράνομο ἔρωτα- νά μανιάσει κατά τοῦ Ἰωάννη. Δέν μπορῶ, τοῦ λέει, βασίλισσα ἐγώ, νά γελοιοποιοῦμαι ἀπό τό γιό τοῦ Ζαχαρία. Φυλάκισε τή γλώσσα πού μοῦ τσακίζει τά κόκκαλα. Μαχαίρωσε ἀμέσως αὐτόν πού τά λόγια του σάν βέλη μοῦ πληγώνουν τήν ψυχή. Κι ἐνῶ ἤθελε νά τόν θανατώσει, δέν τό ἔκανε, γιατί φοβότανε τό λαό, πού θεωροῦσε καί σεβόταν τόν Ἰωάννη ὡς προφήτη (Ματθ. 14,5). Γιατί δέν μποροῦν οἱ κυβερνήτες, ὅταν θέλουν νά κάνουν κάτι παράνομο νά τό ἐπιτελέσουν ἀμέσως μόλις τό ἐπιθυμήσουν γιά δύο λόγους: Πρῶτον γιατί ντρέπονται καί φοβοῦνται τούς ὑπηκόους τους, καί δεύτερον γιατί περιμένουν μέχρι νά βροῦν τήν κατάλληλη περίσταση γιά νά κάνουν ἀκίνδυνα πράξη τό μίσος τῆς ψυχῆς τους.

στ - Ἐνῶ λοιπόν γιορτάζανε τά γενέθλια τοῦ Ἡρώδη, βγήκε στή μέση καί χόρεψε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας: Ἄρесе πολύ στόν Ἡρώδη, γι' αὐτό καί ὁ Ἡρώδης ὀρκίστηκε νά τῆς χαρίσει, ὅ, τι τοῦ ζητήσει (Ματθ. 14,6).

Τήν ἡμέρα πού ἔπρεπε νά δοξάσει τό Θεό γιατί τόν ἔφερε στό φῶς αὐτῆς τῆς ζωῆς, τότε προτίμησε τά ἔργα τοῦ σκότους. Αὐτή ἡ ἡμέρα ἦταν ἀφορμή γιά πνευματική εὐφροσύνη καί ὄχι γιά χορούς καί μάλιστα γυναικείους μπροστά σέ ἄνδρες. Τί γεννήθηκε ἀπ' αὐτόν τό χορό; Ὁ ὄρκος. Καί ἀπ' αὐτόν; Ὁ φόνος. Ξερίζωσε τήν κακία καί δέν θά βλαστήσει ἀνομία. Ἄν ὅμως ριζώσει ἡ κακία, ἀσφαλῶς θά καρπίσει, δηλαδή θά φθάσει μέχρι τήν πράξη. Χόρεψε ἡ κόρη τῆς Ἡρωδιάδας στή μέση τῶν καλεσμένων καί ἄρесе στόν Ἡρώδη. Τί ἄλλο θά μάθαινε ἀπό τή μάνα της ἡ πορνοδασκαλεμένη κόρη, παρά τό νά χορεύει προκλητικά, καί νά 'ναι τόσο ἀσκημένη στό χορό ὥστε νά ἄρέσει πολύ

στόν Ἡρώδη; Γί' αὐτό καί ἐκεῖνος τῆς ὑποσχέθηκε μέ ὄρκο ὅτι θά τῆς ἔδινε ὅ, τι τοῦ ζητοῦσε. Τόσο ἀπερίσκεπτα τρέχει ἡ γλῶσσα αὐτῶν πού ἔχουν ξωκείλει στά πάθη τῆς ἀτιμίας, ὥστε ξεστομίζουν ἐναντίον ὁποιουδήποτε, χωρίς σκέψη, ὅ, τι τούς ἔρθει στό μυαλό. Αὐτή, δασκαλεμένη ἀπό τή μάνα της, πέτυχε τόν ἀποτρόπαιο ἀποκεφαλισμό τοῦ Ἰωάννη, πού ἀπό καιρό πάσχιζε νά πετύχει ἡ φιδογέννα Ἡρωδιάδα. Καί ὅπως φαντάζομαι θά εἶπε, ἀφοῦ πρώτα καλόπιασε τήν κόρη της: Νά παιδάκι μου, ἡ εὐκαιρία πού ζητάγαμε. Κατάφερες μέ τά πόδια σου νά μοῦ προσφέρεις ἐκεῖνο πού ποθοῦσα. Σταμάτησες τόν πόνο μου μέ τό περίτεχνο τραγούδι σου. Ἄς θάψουμε στή γῆ αὐτόν πού μᾶς ἐλέγχει. Πήγαινε γρήγορα νά πεῖς στόν Ἡρώδη: Δῶσε μου τώρα ἀμέσως, στό πιάτο, τό κεφάλι τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ (Ματθ. 14,8).

Ἦ παθιασμένη καί φονική ἀπαίτηση! Ἐνῶ δέν εἶχε κόν τό δικαίωμα νά σκεπτεται καί νά ἀπολαμβάνει τό φονικό θέαμα ξεπέρασε κάθε ἄλλον σέ σκληρότητα. Ἦ μανιασμένη φόνισσα! Δέν ἀρκέστηκες μόνο στήν καρατόμηση ἀλλά διαπραγματεύτηκες νά σοῦ φέρουν τήν ἅγια κεφαλή σέ πιατέλα. Ἦ ἀνόσια καί ἀκόλαστη! Ἡ θηριωδία σου ξεπερνάει καί τήν αἰμοχαρή Ἰεζάβελ.

Ζ'.-Λυπήθηκε, λέει τό ἱερό Εὐαγγέλιο, ὁ βασιλιάς. Ἐπειδή ὅμως εἶχε ὀρκιστεῖ καί εἶχε ὑποσχεθεῖ μπροστά στους καλεσμένους, ἔδωσε ἐντολή νά τῆς δοθεῖ ἡ κεφαλή. Ἔστειλε τότε στή φυλακή καί ἀποκεφάλισε τόν Ἰωάννη. Καί ἔφεραν τήν κεφαλή πάνω στήν πιατέλα καί τήν πρόσφεραν στήν κόρη καί αὐτή στή μάνα της (Ματθ. 14,11).

Ἦ κακό τέλος διαβολικῆς προετοιμασίας! Ποιός ἔμπηξε τό θανατερό ξίφος στήν ἱερή Κεφαλή; Ἦνας ἄνομος ὑπηρέτης, πού σάν ἄλλος Δωῆκ δέν μιμήθηκε ἐκείνους τούς Ἰουδαίους οἱ ὁποῖοι μέ φρόνηση καί ἀνδρεία ἀντιστάθηκαν στόν βασιλιά Σαούλ, τότε πού τούς διέταξε νά φονέψουν τούς προφῆτες τοῦ Θεοῦ. Καί ἔφεραν τήν κεφαλή τοῦ Ἰωάννη πάνω στήν πιατέλα...

Τί νά τό όνομάσουμε αυτό τό φαγοπότι, συμπόσιο ή φονευτήριο; Τί νά άποκαλέσουμε τούς κρασοκυβέρνητους προσκαλεσμένους, όμοτράπεζους ή αίματοβαμμένους;

”Ω πρωτόγνωρο θέαμα! ”Ω άμαρτωλό όραμα! Άπό τό ένα μέρος προσφέρονταν κοτόπουλα καί άπό τό άλλο φέρνανε τό προφητικό κεφάλι. Άπό τή μία μεριά κερνούσαν πλούσια καθαρό κρασί καί άπό τήν άλλη έρεε μέ όρμή τοϋ δικαίου τό αίμα.”Ω πόσο φοβερό είναι νά τό πω καί πόσο φρικτό νά τό έκφράσω!

Καί τό ’δωσαν στό κορίτσι καί τό πήγε στή μάνα του . Άλίμονο! Πόσο τρομερή άλλοκοτιά! Χαρίστηκε ή άτίμητη κεφαλή για μία άτιμη πράξη, στήν καταραμένη καί βέβηλη, ή άγνή καί άνέγγιχτη καί άπ’ τούς άγγέλους άξιουσέβαστη Κεφαλή. Καί τήν έδωσε στήν μάνα της σάν νά τής προσφερε καλομαγειρεμένο φαγητό σέ κείνη πού όργιαστικά σκηνοθέτησε τό θάνατο, σά νά τής έλεγε: Φάε, μανούλα μου, κρέας άπό τίς σάρκες εκείνου μου έζησε στή γη σάν άσαρκος. Πιέ αίμα άπό τόν νηστευτή. Τώρα πιά κλείσαμε μία για πάντα τό στόμα εκείνου πού μάς έλεγε.

η’. -.Καί ήρθαν οί μαθητές του, συνεχίζει τό ιερό Εϋαγγέλιο, πήραν τό σωμα του καί τό έθαψαν (Ματθ. 14,13). Πρόσεξε έσύ πού άγαπάς τήν ιστορία, πώς εικονίζεται ό ένταφιασμός τοϋ δικαίου καί άποστόμωσε τούς έχθρούς τών άγίων εικώνων σάν έχθρούς τής Άλήθειας. Βάλε καλά στό νοϋ σου τήν ιστορία καί βγάλε ώφέλιμο συμπέρασμα. Πώς παίρνουν τό δεμένο μέ βαριές άλυσίδες άγιο άπό τήν φυλακή. Πώς ό δήμιος σηκώνει σάν άγριο θηριο τό ξίφος ενάντια τής ιερής Κεφαλής. Πώς μετά τόν άποκεφαλισμό προσφέρεται ή μυρόβλητη Κεφαλή στήν έξαλλη Ηρωδιάδα. Πώς άκόμα θάβεται τό ιερό σωμα άπό τά χέρια τών μαθητών του, πού όλόγυρα παραστέκουν δακρυσμένοι μέ πόνο πού σκίζει τήν ψυχή τους. Πώς άλλος άγκαλιάζει τά πόδια τοϋ Άγίου,

ἄλλος πασχίζει νά συνταιριάσει τήν ἅγια Κεφαλή στό ἀκίνητο σῶμα καί ἄλλος
θυμιάζοντας ψέλνει ἐπικήδειες ὑμνωδίες.

Τώρα βρίσκομαι ἐκεῖ μέ τό νοῦ, ἀκροατές μου, καί βλέπω τήν ταφή τοῦ
δικαίου νά γίνεται μέσα σέ ἀτμόσφαιρα εἰρήνης, ὅπως ἀναφέρεται στόν
Προφήτη Ἡσαΐα (Ἠσ.57,2). Ὁραματίζομαι τό ἀγγελικό ἐκεῖνο πρόσωπο πού
ἔδυσαν τά μάτια του σάν δύο ἥλιοι λαμπεροί καί πού μέσα σ' αὐτά εἶχε
ἀποτυπωθεῖ ὅλη ἡ ψυχική του ὁμορφιά. Χωρίς τήν πρόσκαιρη καί ἐπίγεια
τούτη πνοή, ἀλλά γεμάτο ἀπό τήν μοσχομύριστη εὐωδιά τῆς Θείας Χάρης.

Ἀσπάζομαι τά ἱερά ἐκεῖνα χέρια, πού ἁμαρτία δέν ἀγγίζανε καί πού μέ τό
δάκτυλό τους ἔδειξαν στούς ἀνθρώπους τόν Χριστό, πού σήκωσε ἐπάνω Του
τήν ἁμαρτία ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου. Προσκυνῶ ἐκεῖνα τά ὠραῖα πόδια, πού
εὐαγγελίστηκαν τά ἀγαθά στούς ἀνθρώπους καί μέ τά ὅποια προετοιμάστηκε
ἡ ὁδός τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου. Φέρτε νά προσκυνήσω καί τήν τίμια
ἀλυσίδα μέ τήν ὅποια δέθηκε ὁ πιό πολύτιμος καί ἀγγελόμορφος ἀνάμεσα
στούς ἀνθρώπους. Φέρτε καί τή σεβάσμια πιατέλα ὅπου τοποθετήθηκε ἡ
πολυσέβαστη καί ἀπ' ὅλα τά χρυσάφια ἀκριβότερη Κεφαλή. Ἀκόμα ἂν ἔβρισκα
δέν θ' ἄφηνά ἀπροσκύνητο τό φονικό μαχαίρι πού μπήχθηκε στόν ἱερό
τράχηλο, οὔτε θά δίσταζα νά καταφιλήσω τό χῶμα ὅπου φρουρήθηκε ὁ
Θησαυρός, μέ τή βεβαιότητα, ὅτι καί αὐτό θά μοῦ μετέδιδε Θεία Χάρη.

Μακαριστέ τάφε καί χαρμόσυνη ταφόπετρα, πού σκέπασες τό
τρισμακάριστο ἐκεῖνο σκηνῶμα καί τύλιξες μέσα σου τό πολυτιμώτερο ἀπό
σωρούς σμαράγδια καί μαργαριτάρια σῶμα.

Ἐκεῖ λοιπόν βρίσκóταν ὀρατά ἡ συντροφιά τῶν μαθητῶν καί ἀόρατα πλήθη
ἀγγέλων, εὐφημώντας, δοξάζοντας, ὑψώνοντας στόν οὐρανό καί
μεταφέροντας στήν ἀτελείωτη χαρά αὐτόν πού ἔζησε σάν ἔνσαρκος ἄγγελος
καί προανάγγειλε τό Μεσσία. Αὐτόν πού ὑπῆρξε γνήσιος φίλος τοῦ Κυρίου,

πού οδήγησε στον ούρανο Νυμφίο τήν Ἐκκλησία, τό ἄσβηστο λυχνάρι τοῦ ἀνεκφράστου φωτός, τή ζωντανή φωνή τοῦ Θεοῦ Λόγου, τόν ἀνώτερο ἀπ' τούς προφήτες, τόν μεγαλύτερο ἀπ' ὅσους γέννησε ποτέ γυναίκα. Τέτοια λοιπόν ὅπως περιγράψαμε, εἰρηνική ἦταν ἡ ταφή τοῦ δικαίου, πρόξενος καί ἀγαλλίασης καί σωτηρίας, σ' ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Θ. - Ἄραγε ὁ παράφρονas Ἡρώδης κατάφερε νά ξεφύγει τήν τιμωρία γιά τό ἀνουσιούργημά του στήν ὑπόλοιπη ἐπίγεια ζωή του; Ὁχι βέβαια. Ἀλλά ὅπως λέει ἡ παράδοση, γι' αὐτό τό ἀνόμημά του, ἀφοῦ ξεσηκώθηκαν ὅλοι οἱ ὑπήκοοί του, τόν ἀπομάκρυναν ἀπό τό θρόνο του καί τόν κατέσφαξαν. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ὁ Θεός θέλησε νά φοβίσει καί νά νουθετήσῃ τούς μεταγενέστερους βασιλεῖς ὥστε νά μή διαπράξουν τέτοια ἐγκλήματα. Ἀλλά ξαναγυρίζοντας στό θέμα μας ἄς ἀναφωνήσουμε ὅπως ταιριάζει στήν παρούσα ἡμέρα.

Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος μακαρίζεται γιατί θυσιάζει τό κεφάλι του γιά τήν ἀλήθεια καί ὁ παράνομος Ἡρώδης γελοιοποιεῖται καί ἐξευτελίζεται. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἀπ' ὅλους ἐγκωμιάζεται γιά τό σθεναρό ἔλεγχο καί ὁ παράφρονas Ἡρώδης θεωρεῖται ἄτιμος γιά τήν μοιχεία του. Σήμερα ἡ κεφαλή τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου προσφέρεται σφαχτάρι ἱερό πάνω στήν πιατέλα καί ἡ μοιχαλίδα Ἡρωδιάδα, παρά τή θέλησή της, δέχεται τήν αἰώνια καταδίκη.

Σήμερα τό αἷμα τοῦ Ἰωάννη τοῦ Προδρόμου χύνεται γιά τήν τήρηση τοῦ Θεοῦ νόμου καί αὐτός πού ἐναντιώθηκε στον Πρόδρομο μέ τήν παρανομία δικαιολογημένα διαπομπεύεται. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἐξαιτίας τῆς παρρησίας του πρὸς τόν Ἡρώδη ἀποκεφαλίζεται, γιά τήν τήρηση τῆς δικαιοσύνης. Ἔτσι μαθαίνουν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς νά μή χωρίζουν τίς νόμιμες συζύγους τους καί ἀποδοκιμάζουν αὐτόν πού χώρισε τή γυναίκα του.

Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος στήνει πάνω στή γῆ πνευματικό ὄροσημο καί προτρέπει ὅλους τούς ἄνδρες νά ἀρκοῦνται στή νόμιμη γυναῖκα τους καί νά μὴν προχωροῦν παραπέρα. Σήμερα ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος κατεβαίνει στὸν Ἄδη καί οἱ νεκροὶ μαθαίνουν τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ. Σήμερα οἱ οὐρανοὶ εὐφράνθηκαν μὲ τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ, πού θυσιάστηκε γιὰ τὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ καί οἱ ἄνθρωποι πάνω στή γῆ γιορτάζουνε μὲ εὐχαριστήριους ὕμνους. Καί ἔχω τὴ γνώμη ὅτι καί ἐμᾶς τώρα παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὁ Τίμιος Πρόδρομος καί μᾶς ἀμείβει ὡς ὕμνητές του μὲ θεία χαρίσματα.

Ἀνάμεσα στό χορὸ τῶν προφητῶν, σάν πρωινό ἀστέρι μεσουρανεῖ καί φωτίζει τὸ στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνάμεσα στοὺς ἀποστόλους καί πρὶν ἀπ' αὐτούς καί περισσότερο ἀπ' αὐτούς λάμπει σάν ἥλιος μέσα στοὺς ἥλιους. Μέσα στοὺς μάρτυρες ξεχωρίζει μὲ τὰ θαύματά του, σάν ὀλοστόλιστος μ' ἀστέρια οὐρανός. Ἀνάμεσα στοὺς δικαίους στέκει περίτρανα γιὰ τὰ πολλὰ παθήματα πού ὑπέφερε, γιὰ χάρη τῆς δικαιοσύνης καί ὑψώνεται πιό ψηλά ἀπὸ τοὺς κέδρους τοῦ Λιβάνου, αὐτὸς πού σκόρπισε σήμερα χαρὰ στήν οἰκουμένη.

Γιατί, ἂν θὰ χαροῦν πολλοὶ κατὰ τὴ γέννησή του, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ (Λουκ. 2,10), πρέπει νά εἶναι ἀνάλογη καί ἡ εὐφροσύνη τὴν ἡμέρα αὐτὴ τοῦ μαρτυρικοῦ τέλους, τὴν ὁποία ἀξιωθήκαμε νά πανηγυρίσουμε ὅλοι ἐμεῖς, δηλαδὴ οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἐρημίτες καί οἱ κοινοβιάτες καί οἱ λαϊκοί, γιατί ὅλοι ἔχουν μέρος στή χαρὰ πού δίνει ἡ μνήμη του. Ἰδιαίτερα ἐμεῖς πού ἐγκαταβιώνουμε σ' αὐτὸ τὸ ἱερό μοναστήρι, ἅς ἔχομε ἀκόμα περισσότερο τίς πρεσβεῖες του, στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου μας.

Σ' Αὐτόν πρέπει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη, μαζί μέ τόν Πατέρα καί τό Πανάγιο καί Ζωοποιό Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στούς ἀτελεύτητους αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Ἀπό τό βιβλίο: «Θεϊκό Λυχνάρι, ὁ Τίμιος Πρόδρομος»

Ἐκδόσεις ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Καρέα

Πηγή: Ἱερά Μονή Αγίου Ἰωάννου Καρέα

Επιμέλεια: π. Στέφανος Κωστόπουλος

(Καθεδρικός Ἱερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος)